

Atentie la detalii, atentie la neatentie

Numerele si matematica sunt considerate notiuni abstracte, operatii ale gandirii.

Spatiul fizic, prin oricare manifestare, stare a sa, functioneaza dupa principii, reguli ce tin cont de proportie, de cantitate, ca si cand actiunile sale ar fi operatii de apreciere, de observare, de materializare a mecanismului gandirii.

Imprumutand din limbajul matematic natural, mai bine zis, ca un brat prelungit al acestuia, mod inedit si garantat de manifestare al naturii, oamenii participa la modelarea matematica din perspectiva creator/beneficiar, la inocularea ideii de stare spirituala/materiala si spatiile lor aferente.

Aceasta eroare de interpretare, izolare, ruptura de realitate, separare totala a celor doua spatii, vine la pachet cu un feedback, cu un traumatism intelectual, pe cat de necesar tot pe atat de suficient.

Realitatea este un cumul de relatii de vecinatate, de interdependente, fara granite absolute de delimitare si implicit de determinare, un cumul de cantitati apreciate in detaliu, matematic, obligatoriu cu virgula, fiind exclusa existenta etalonului de masura absolut, adica a unui nonsens.

Ce ar putea insemna un etalon de masura natural?

Dincolo de simbolurile promovate de fizica si matematica, kg, m, l, s etc, desi oscilante, campurile fizice, prin structurile lor posibile, materializeaza diferite instrumente de masura, etaloane despre care stim sigur ca prezinta grad de imprecizie, mai bine zis, grad de nedeterminare.

Pana una-alta, nu se cunoaste care este substratul acestor campuri, acestor interactii, acestor curburi.

Cum arata instantaneul sau sirul de instantanee ce intretin starea de abatere de la un asa-zis traseu perfect liniar si implicit starea de relativa intarziere, temporizarea?

Urmarea faptului ca precizia maxima in determinare este ilogica si implicit irealizabila, se formeaza un plan minim posibil al observatiilor, nivel la care miscarea nu actioneaza in conformitate cu un model haotic sau brownian, organizarea, ordonarea in astfel de circumstante fiind strict respectata, suficient de exacta, respectand o singura regula, structurand un "ADN" al intimitatii, legitimitatii spatiului ca si substrat a oricarei actiuni fizice, al oricarui reper fizic.

Concret, la acest minim nivel, intruchipare a spatiului fizic, putem decide cu certitudine ca:

- Exista abateri;
- Valoarea abaterilor se modifica sistematic, intr-un numar nelimitat dar finit de pasi, cu minima imprecizie in determinare posibila;
- Exista spatii relativ suficient de restranse, perimetru nelimitat dar finit, in interiorul carora miscarea si modificarile sale sunt supuse unei singure reguli de functionare, materializand in felul aceste ceea ce eu numesc relatie **fizica de vecinatate** ;
- Aceasta relatie fizica, unitar respectata in interiorul unui intreg volum, poate fi apreciata atat ca si corpuscul (volum relativ suficient de bine delimitat, conturat) cat si ca unda (urmare a modificarilor sistematice in ceea ce priveste forma si granitile sale;

- Actionand solitar in interiorul spatiului definit, descris cu aceasta ocazie, relatia poate fi considerata monotona, crescatoare/descrescatoare;
- imprecoziile in determinare actioneaza ca un parametru fizic in interiorul acestui spatiu asa incat sa putem spune cu certitudine ca, conform determinarilor posibile:
  1. Punctele oricarui segment de dreapta (inclus spatiului) sunt distribuite neuniform;
  2. Distanta dintre puncte creste/descreste pe un sens al parcurgerii segmentului de dreapta;
  3. Densitatea de puncte in interiorul acestui spatiu se modifica sistematic, ordonat, atat pe o directie in sine cat si pe succesiunea de directii sistematic reliefate;
  4. Avand in vedere faptul ca, la unison, se respecta o singura regula, monotonia aceasta ne asigura ca salturile sunt efectuate cu pasi relativ mici, intr-un numar suficient de mare dar finit, asa incat, abaterile succesive, desi aflate intr-o ordine monotona crescatoare/descrescatoare, diferenta de valoare dintre acestea este foarte mica, relativ nesemnificativa, in acelasi ton cu "**relatia mama**";
  5. Instrumentul de masura natural elementar, etalonul relativ constant, cel mai fin cu putinta, este "**abaterea**", "**eroarea de masura**";
  6. Succesiunea prin care se reliefeaza modificarea parametrilor, marcheaza in fapt un sir de durate, relativ egale, cu mentiunea ca, acestea, intr-o plaja mult mai fina de valori monotona crescatoare/descrescatoare, sunt insotite de un sir relativ mai fin de abateri, relativ constante ca valoare,

- etaloane fine de masura tip unitate "1" a scurgerii timpului, fiecare in parte fiind un marcar al modificarii vitezei de scurgere a timpului fizic.
7. Practic, oricare volum sistematic reliefat, arondat/inlaturat asimetric spatiului gazda al relatiei monotona fiind o dovada a modificarii vitezei de scurgere a timpului fizic;
  8. Expansiunea si colapsul spatiului fizic se desfasoara pe diferite planuri ale observatiei, succesiunea cea mai rapida a celor doua forme de manifestare avand loc in intimitatea planului minim al observatiei;
  9. Spatial fizic, in totalitatea sau micimea sa, este rodul modificarii vitezei de scurgere a timpului, scurgere care, prin modul asimetric de modificare a parametrilor, curbat, turbionar, poate fi asimilata cu aceea a unui camp, a unei dispersii de directii, de mase si implicit de impulsuri.

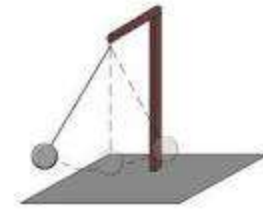

Suficient de familiarizati cu instrumentele uzuale de masura a timpului si abaterile lor, putin stiu ca, fiecare bataie a secundarului este insotita de o abatere specifica in ceea ce inseamna durata fiecarui ticit in parte, abateri perfect justificabile, din punct de vedere teoretic si implicit practic, ce nu se datoreaza in intregime unui posibil defect de fabricatie al mecanismului mecanic.

La randul lor, abaterile justificabile teoretic fac parte din doua categorii, un sir de abateri ce conduc la o relativa ramanere in urma a limbii secundarului si un sir de abateri ce produc o avansare mai rapida a secundarului asa incat sa se corecteze intarzierea relativa, un fel de

autocorectie menita sa diminueze la minim posibil abaterea, eroarea de masura pe durata unei rotatii complete.

In cazul pendulului lucrurile se prezinta asemanator, curbura provocata de gravitatie contribuind din plin la aceste aspect.

De mentionat este faptul ca, oriunde, curburile spatiului fizic sunt forme asimetrice, indiferent de planul de intersectie, longitudinal, transversal sau oricare altul, curburile inele se modifica sistematic si asimetric, putand fi catalogate drept turbulente ale spatiului (practic pleonasm, atata vreme cat spatiul in sine este rodul scurgerii turbionare a timpului fizic).

Energia spatiului fizic este pretutindeni, structurata, materializata in diverse moduri, reliefand actiuni efectuate relativ izolat (relatie monotona) sau actiuni supuse unui cumul, unei interactii intre doua sau mai multe relatii.

Revenim la relatia monotona, forma, evolutie etc, la relatia ce defineste planul intim, planul observational cel mai mic cu putinta din partea spatiului fizic, plan inaccesibil, direct, noua ca observatori.

Suntem tentati sa admitem ca cea mai simpla forma ar fi sfera, nu putini au incercat sa defineasca spatiul ca un cumul primar de minuscule sfere alipite, mai mult sau mai putin elastice.

Aceasta interpretare este la fel de eronata precum, mult mai cunoscuta interpretare asupra spatiului fizic, perceptie care ne indeamna sa ne intrebam “**cine a fost mai intai, spatiul sau timpul**”?

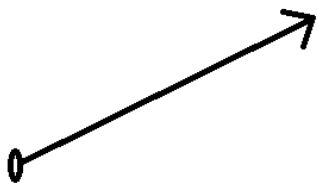
In principiu, formele spatiului fizic sunt structuri ale miscarii, ale traiectoriei, cea mai simpla forma descrisa prin linii fiind triedrul, in cazul nostru, fiind vorba de aproximatii cat mai bune cu putinta, triedrul este relativ lung si relativ plat.

De ce?

Volumul relatiei noastre este descris de:

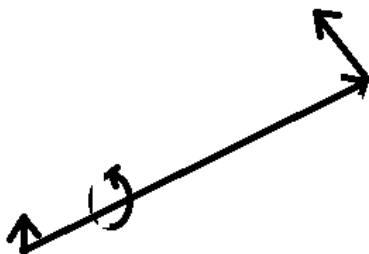
- un numar de traiectorii elementare, segmente, avand in vedere finetea detaliilor descrierii, numarul acestora vor fi nelimitat de mare dar finit;
- Un pol reprezentand locatia, punctul cel mai lenes avut in discutie;
- Un pol reprezentand locatia punctului devenit cel mai rapid, cel mai activ;

Vectorial, miscarea este simbolizata, semnalizata print-un vector:

In cazul nostru, in cazul analizei miscarii in planul cel mai intim cu putinta al observatiilor, apar detalii inerente ce conduc la imbunatatirea imaginii vectoriale

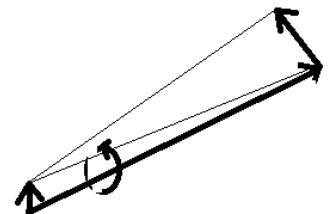
si implicit a imaginii actiunii elementare, actiune de expansiune/colaps purtata atat in plan longitudinal cat si transversal:

Imaginea este bine cunoscuta cu mentiunea ca:

- unind cele trei varfuri obtinem triedrul despre care va vorbeam, volumul de spatiu ritmic

si asimetric alipit spatiului relevat de relatia fizica relativ monotona;

- Fiecare directie de inaintare este “fracturata”, intrerupta printr-o imprimare a unei noi directii, a unor noi vectori si implicit a unor noi segmente, noi detalii;
- Fiecare redirectionare reprezinta un nou eveniment, eveniment cu ocazia caruia viteza de scurgere a timpului se modifica, aceasta aducand cu sine aportul de spatiu, saltul, acceleratia elementara “1” a curgerii timpului completand imaginea scurgerii turbionara, ca si cand timpul fizic se scurge numai granular, accelerat, turbulent si nu in ultimul rand, printr-o insiruire de evenimente legate intre ele.

Varfurile acestor vectori le denumesc **puncte relevante**.

De ce?

1. Pentru ca in mod evident le putem lua drept repere clare, semnificative in analiza unui sir relativ complet de evenimente, la conturarea evolutiei geometrice cuantificat, detaliat turbionara;
2. Pentru ca fiecare eveniment elementar si punctele sale relevante “ingheta”, raman relativ nemiscate pana la finalizarea ultimului eveniment din lungul sir ce marcheaza modificarea vitezei de scurgere a timpului fizic si implicit a rotatiei complete;

De ce desfasurata completa, nu mai mult sau mai putin?

1. Pentru ca aproximarea se considera a fi cea mai buna cu putinta, sir de pasi multi, cei mai multi cu putinta, etalati pe o desfasurata, arie maxim posibila;
2. Rotatia completa este evident maxima, energia minim posibila dezvoltata cu aceasta ocazie.

Fiind vorba de o dezvoltare asimetrica a miscarii realizata prin expansiune/colaps putem trage concluzia prin care:

- Se realizeaza o perpetuare pe termen relativ lung al relatiei;
- Relatia va inainta asimetric, adica intr-un plan asa-zis longitudinal, pe o directie longitudinala spiralat prin infasurare, atat pe durata colapsului cat si pe durata expansiunii, pausa spiralei fragmentat in timpul unei infasurari, monoton descrescator/descrescator;
- In cazul expansiunii, pasul se micsoareaza ritmic, ca si cand rotatia s-ar aseza in planul transversal;
- Finalizare rotatie complete, asezare in plan transversal, incetinire complete a expansiunii, trecere automata si fireasca a evolutiei asimetrice la starea de colaps, prin infasurarea celui mai indepartat, ramas in urma, punct relevant al spatiului produs al relatiei.

Pentru a nu ingreuna si mai mult aceasta expunere, voi mai insista doar asupra perioadei de expansiune, perioada in care, efectele provocate de fiecare eveniment elementar in parte, din lungul sir de evenimente, se conserva pana la finalizarea perioadei.

Datate in ordinea aparitiei lor, aceste evenimente au o durata de viata descrescatoare, ultimul eveniment al perioadei avand durata de viata cea mai scurta.

Evident ca fiecare eveniment elementar in parte marcheaza, este rodul unei erori relative in ceea ce priveste viteza de scurgere a timpului, suma totala a erorilor fiind strict legata de acumularea de elementare volume (triedre puternic alungite) si nu in ultimul rand de suprafata maturata prin rotatie, prin insiruirea vectoriala.

Practic, durata expansiunii se raporteaza la intreaga suprafata maturata.

Perioada de colaps va insuma un deficit al spatiului maturat asa incat, durata unui ciclu complet expansiune/colaps sa se raporteze la diferenta dintre suprafetele totale masurate pe fiecare etapa in parte.

De ce diferenta de suprafete?

Pentru ca in timp ce o etapa duce la cresterea totala a abaterilor, cealalta efect contrar, contribuind la diminuarea acesteia, evident ca nu poate fi vorba de anularea totala a acesteia.

Ca o preliminara concluzie:

- Oricare detaliu, oricare abatere, oricare informatie, oricare eveniment da nastere/ocupa un volum nelimitat dar finit;
- Evenimentele, oricare ar fi ele, difera ca durata intre ele, durata unui eveniment fiind nedeterminata perfect din start, ca si principiu de functionare;
- O relatie de vecinatate indica o serie de detalii, informatii, evenimente in desfasurare, pe o durata nelimitata dar finita de timp si implicit spatiu, relatia actioneaza/intretine/ocupa integral un volum, nelimitat dar finit, ce poate fi apreciat drept corp aflat in vecinatatea altor repere asemanatoare, in afara volumului definit de relatia propriuzisa;
- Scurgerea propriuzisa a timpului fizic este o actiune, o actiune de ordonare, de apreciere, de observare, practic timpul fizic fiind deopotriiva jucator, observator, judecator;
- Scurgerea sau miscarea perfect uniforma sunt nonsensuri promovate in mod eronat in matematica si fizica;
- In formula arondata principiului de nedeterminare $\Delta x \Delta p \geq \hbar/2$, admiterea posibilitatii de egalitate perfecta este

un nonsens, presupune ca avem cunostinta exacta atat despre pozitie cat si despre impuls, eliminand in mod logic posibilitatea egalului, principiul poate fi apreciat fara nici un dubiu drept certitudine, nu in ultimul rand, drept certitudine, garant a asimetriei spatiului fizic;

- In spatiul fizic, detaliile fac diferenta, mai ales in momentul cand, tocmai acestea se doresc a fi sub lupa observatiilor noastre fine;
- Admiterea, ca posibilitatea, raportarii reale a pozitiei unui reper fizic la o infinitate de alte repre fizice reprezinta o alta mare gafa, o utopie, raportarile sunt reale in masura in care reperul fizic gazduieste aceste informatii, o infinitate de informatii intr-un volum finit face imposibila deosebirea dintre repere, diferentierea lor si implicit raportarea in sine.